

luffer de almindelige Loves Anvendelse i de enkelte Tilfælde, hvor Pressen var det Redskab, hvorved man udøvede saadanne Forbrydelser. Det er blevet yttret, som en Grund for, at man skulde være skaansom og kun fastsætte lempe- lige Straffe for de omtalte Forbrydelser, at i Almindelighed den, der udøver saadanne Forbrydelser, har et Parti for sig; men, ligesom det vistnok ofte kan være et Motiv for Regjeringen til at vise stor Skaansomhed og Mild- heds i Straffens Anvendelse, saaledes kan det maaskee netop være et Motiv for Staten til at forbeholde sig al den Magt, den kan have, til at forebygge vesle Forbrydelser. Hvad § 10 angaaer, saa har jeg forhen yttret mig om, hvilke Misligheder der er ved at sætte Straf for den, der ved et trykt Skrift søger at udbrede Had og Misnøje mod Rigets Forfatning, deels fordi Udtryk let kunne mistydes og faae en urigtig Anvendelse, deels fordi det er mindre overensstemmende med vor nærværende Forfatning, om der aabnes Ud- gang til at foretage Forfatningsforandringer. Under den forhenværende Forfatning kunde man sige, at der ikke var noget fornødt Diemed, Nogen kunde have med at udbrede Had og Misnøje med Forfatningen, uden at bevirke en Forandring i denne Forfatning, og dertil var man ikke berettiget, og Staten maatte derfor beffærme sig mod saadanne Angreb paa dens Tilværelse og dens Tilværelses nødvendige Form. Men nu er der en saadan Tingenes Orden, hvorved Forfatningen maa kunne for- andres ved Hjælp af Folket, og dette maa forberedes ved Overbeviisning om Forfatningens Mangler. Jeg vil imidlertid gjerne troe, at der kan gives en Straffelov, som bestemte, at forhaanende og hadske Angreb paa Forfat- ningen kunne være Gjenstand for Straf, og jeg udtalte derhos under Sagens første Be- handling, at jeg ikke troede, at der efter den Tact, der findes hos vore Domstole, kunde være stor Betænkelighed ved at optage Udkastets Bestem- melser, hvorimod jeg dog ingenlunde erklærede mig for at finde dem tilstrækkeligt retfærdig- gjorde. En æret Taler har yttret, at han havde stor Mistillid til Rettens Tact, og ønskede, at man paa ingen Maade maatte udsætte sig der- for. Imidlertid troer jeg dog, at den ærede

Taler selv vil indrømme, at det er umuligt at give saadanne Love, ved hvis Anvendelse det ikke maa komme an paa den funde Dømmekraft og rene Villie, hvormed Loven anvendes, og at det er umuligt, at en Lov, som indeholder almindelige Regler, kan omfatte de virkelige Gjerninger, saaledes som de forekomme i de enkelte Tilfælde. Det er en almindelig Regel, hvis Anvendelse i de enkelte Tilfælde er Gjen- stand for Dømmekraft og ikke for en umiddel- bar Sandsning. At vore Domstole idetmindste have vist Lempelighed i at anvende denne efter hans Mening saa farlige Lov, det kan ikke bedre godtgjøres, end det er blevet godtgjort af ham selv; thi han erkjender, at Pressens Bestræbelse i lang Tid har været at vække Had og Misnøje mod Regjeringen og Forfat- ningen, og at den har havt det Resultat, at vi have faaet en ny Forfatning; men, naar man nu betænker, at § 2 i Forordningen 27de September 1799 aldrig er bleven an- vendt paa nogen af disse Bestræbelse, ja, at der ikke engang paa nogen Pressefor- seelse, der havde Forfatningen eller Regjeringen til Gjenstand, i en lang Række af Aar er an- vendt anden Straf end blot Bøder, saa vil det deraf indsees, hvorledes denne Lov ikke kan have været farlig for Friheden, men at man snarere maatte sige, at den havde været virk- som. Jeg maa isvrigt bemærke, at, foruden at Bestemmelsen bedre passede sig til vor for- rige Forfatning end til vor nuværende, saa har det Udtryk, hvortil den knytter sig heller ikke staaet saa ganske affondret i den hidtil- værende Lovgivning, som den staaer her. For- ordningen af 27de Septbr. 1799 § 2 nævnte ved Siden deraf „laste og forhaane Forfatning- gen,“ og det var udtrykkeligt tilkjendegivet i Forordningen, at Ordet „laste“, — som be- staaer i at tillægge en Ting saadanne Egenheder, som gjøre Dynaaelsen af dens Diemed umuligt — var Hovedordet, saa at Bestemmelsen vist- nok havde et mere fast Grundlag paa den Tid, end den nu vil faae. Jeg skulde derfor være tilbøielig til at stemme imod Paragraphen, men vilde derimod have stemt for en Para- graph, som i andre Udtryk kunde have be- ffærmet Forfatningen imod forhaanende Angreb. Jeg har imidlertid i det Hele taget bestemt